

2018

TRAPSAVEC

Jak jsme volili šerifa

Kolem ohně houstla tma, Jerry na svých šesti strunách preludoval v životní formě a my tři ostatní jsme neškolenými hlasy (neboť povinná hudební výchova se pochopitelně nepočítá) ze všech sil informovali okolí o pohnutých osudech jisté bílé paní na jednom z bývalých středočeských hradů. Ani tentokrát to s jejím působištem nedopadlo dobře, a tak jsme jeho památku alespoň zapili kofolou, kterou jsme si v nádražní restauraci odpoledne nechali natočit do polních láhví.

Než někdo z nás stačil navrhnout další hit ke zpotvoření, zamyšleně promluvil Borůvka:

„No jo, na to jsme vlastně úplně zapomněli. Jak to, že naše vosada nemá šerifa?“

„A to je to takovej problém? Stejně všichni uznáváme tebe, tak prostě budeš šerif, a basta,“ pokusil se problém hned v zárodku vyřešit Rejsek.

„Vaše důvěra mě vopravdu těší, pánové, co bych to skrejšval, ale takhle to přece nejde. Volba šerifa musí proběhnout řádně a podle předpisů. Nerad bych se dočkal toho, že nám domů přijde vobsílka z nějakýho ministerstva trampingu, abych šupajdil podat vysvětlení kvůli nedodržení nařízení.“

„Podle jakých předpisů zase?“ zasekl se Rejsek v polovině Borůvkovy důvodové zprávy. „Žádný tramský ministerstvo ani regule pro volby šerifů přece neexistují!“

„Však si je taky musíme nejdřív vytvořit. A já už vím, jak to bude nejlepší: volba bude tajná, každej prostě napíšeme na lísteček jedno jméno. Kdo bude mít hlasů nejmíň nebo nedostane žádněj, ten nepostoupí do dalšího kola volby, a kdo zůstane ve hře jako poslední, ten bude šerif! To by snad mohlo fungovat, ne?“

Roztočil jsem všechny své mozkové závity a dovolil si vznést námitku:

„No jo, ale co když budou dva mít stejnej počet hlasů?“

Borůvka však zjevně pamatoval i na takto zapeklitý případ a poučil mě:

„To sice nepředpokládám, ale řešení je každopádně jednoduchý: pokud by se hlasování náhodou takhle zaseklo, vymyslíme holt jinej volební systém.“

Proti této logice nebylo možné namítat vůbec nic, a tak jsme návrh jednohlasně schválili. Zábava ovšem prudce zvadla, jak jsme všichni začali přemítat, komu svůj hlas zodpovědně dát. Duchem nepřítomný Jerry si jen tak brnkal, ale nám stejně před náročným úkolem nebylo do zpěvu.

„A kdy to celý spácháme?“ zeptal jsem se, abych si mohl co nejlépe naplánovat rozvažování a rozložit duševní síly.

„Ted'ka už ne, je tma a někdo by to moh' zmanipulovat,“ odvětil Borůvka.
„Co takhle ráno, až se všichni nasnídáme?“

Všichni tři jsme souhlasně zabručeli a mně bylo jasné, že se tuto noc nevyspím.

Když jsme pak zalezli do spacáků, využil jsem Borůvkova dočasného odchodu na kraj lesa a zašeptal ke zbytku osady:

„Tak jak to vidíte, pánové? Já budu hlasovat pro Borůvku.“

„Já taky tak,“ podpořil mě Rejsek.

„To já samozřejmě taky,“ přidal se i Jerry, „akorát mě tak napadlo, že si Borůvka možná bude chtít upevnit pozici vlastním hlasem, ale tak, abysme to nevěděli. Proto asi ta tajná volba. Jenže když by dostal všechny čtyři hlasy, poznalo by se, že hlasoval sám pro sebe, a asi by to bylo docela žinantní pro něj i pro nás.“

„To je fakt, ale co s tím uděláme?“ zajímal se Rejsek.

„No co, někdo z nás by měl hlasovat pro někoho jinýho než Borůvku, třeba pro sebe, aby to nebylo jednoznačný,“ odvětil tázaný.

„A kdo to teda bude?“ nadhodil jsem. Odpovědi jsem se však nedočkal, protože se opodál ozvaly blížící se kroky horkého kandidáta na šerifskou hvězdu. Pozoroval jsem její sestřičky na obloze a přemýšlel, jak to všechno navléknout.

Ačkoli jsem celou noc oka nezamhouřil, nechápu, kdy a kam hvězdy zmizely. Pořád jsem se na ně díval, a pak jsem zřejmě musel mrknout nebo co, a zničehonic bylo ráno.

Borůvka vstal jako první, což nás velmi překvapilo, zašel pro dříví a pustil se do rozdělávání ohně a do vaření čaje. Ze spacáků jsme na něj pokřikovali něco o volebním guláši a on bručel něco o volbách nebo snad možná volech, protože mu nebylo dobře rozumět.

Časem jsme se ze spacáků vyhrabali i my, v míře nezbytně nutné jsme se zcivilizovali a po snídani sestávající z lahodného čaje a z namazaného chleba s příchutí mravenců jsme netrpělivě očekávali další vývoj situace. Borůvka však s klidem úspěšného maturanta hleděl do dáli a naší nedočkavosti si pranic nevšímal.

„Tak se do té úředničky dáme, ať to máme z krku, co?“ nevydržel jsem to, i když jsem se snažil potlačovat napětí v hlase.

„No jo, Tommy už si vod včerejška brousí zuby na funkci,“ pustil se do mě vtipálek Jerry a nenápadně přitom mrknul. Pochopil jsem, že tím, kdo zajistí alespoň mírnou různorodost výsledků hlasování, mám být nakonec já, a když jsem se tázavě podíval na Rejska, nepatrným kývnutím hlavy můj závěr potvrdil.

Tak zodpovědný úkol jsem neměl od doby, kdy mě třídní pověřila odemykáním šatny. Srdce se mi rozbušilo a začalo pumpovat adrenalin nebo nějaké podobné chemikálie do celého těla. Vzal jsem svůj vzorově vycíděný ešus a umístil jej na největší kámen u ohniště. Pak jsme sborově sáhli do kapes a Borůvka vytáhl kápézetku, zatímco my tři zbývající jsme zkoušeli hledat v dalších kapsách. Naštěstí jsme postupně uspěli všichni, a tak si každý mohl z vlastní výbavy utrhnout papírek, napsat na něj jméno, přeložit jej napůl nebo třeba i do angličtiny, jak to komentoval Jerry, a vhodit do nádoby.

Když jsme odvolili všichni, přiklopil jsem na ešus víko a možná až příliš teatrálně jsem vzniklou volební urnou zatřásl. Vevnitř zašustily lístečky, od nichž jsme si slibovali rozhodnutí o naší osadní budoucnosti.

Pomalu jsem poklici sejmul a vysypal lístky na kámen, na kterém předtím stál volební ešus. Rejsek rozechvěle sáhl po prvním z nich, rozbalil jej a vydechl: „Borůvka!“

Na dalším lístku byl uveden Jerry. Usmál se a opět na mě mrknul, což mě značně překvapilo, protože jsem si byl jistý, že jeho jméno jsem nepsal. Mohl pro něj nicméně hlasovat Borůvka, jak jsem si hned uvědomil.

Rejsek se tvářil stále zaraženěji a přečtení jeho vlastního jména ze třetího lístku mu náladu evidentně nezlepšilo. Nepatrně pokrčil rameny, palcem pravice na okamžik namířil na sebe a podíval se na nás jakoby vyčítavě.

Nejhůře ovšem bylo mně, protože jsem věděl, že můj lístek na přečtení teprve čeká.

Po volebním faux-pas vládlo v naší skupince mlčení přerušované občasným šoupáním nohama. Borůvka nervózně vyťukával prstem do víčka kápézetky jakýsi tajuplný rytmus, Rejsek bezmyšlenkovitě tesákem pižlal kus větve a já hleděl do trávy s marnou nadějí, že najdu řešení naší zapeklité situace nebo alespoň čtyřlístek.

Po chvíli nás ovšem překvapil osadní benjamínek Jerry odvážným prohlášením:

„Hele, kluci, já bych z toho nedělal vědu a pustil se do toho jinak. Je tady někdo, kdo nechce za šerifa Borůvku? Není? Výborně! Dávám teda všem na vědomí, že valná hromada osady Sveřepí šakali právě teď jednomyslně a oficiálně zvolila svým šerifem Borůvku!“

Rázem propuklo bujaré veselí a všichni jsme blahopřáli Borůvkovi k funkci, Jerrymu ke skvělému nápadu a ostatním prostě jen tak. Borůvka pak navrhl, aby byl Jerry vzhledem ke svému ostrovtipu jmenován vicešerifem, Rejsek za svůj umělecký přínos podšerifem a já zástupcem šerifa, aby mi to nebylo líto. Všechny tyto návrhy byly rovněž schváleny.

Borůvka si hned v pondělí šel koupit šerifskou hvězdu a nechal si na ni

kromě nápisu vyrýt šakalí hlavu, takže to jediné, co by ještě mohlo někoho trápit, je otázka, jestli Jerry řádně sepsal zápis ze zasedání valné hromady Sveřepých šakalů a uložil jej do osadního archivu, aby všechno opravdu bylo v souladu s předpisy.

Tomáš Machalík – Doug (Kladno)

3. místo – Próza nad 23 let